

„Vreți să așteptați până la venirea lui Hristos?”

31 mai 2006

Gili Cârstea

Această întrebare tulburătoare pusă responsabililor bisericii în timpul crizei din 1888 plutește amenințător asupra urmașilor lor de astăzi, căci incidentul nu a fost rezolvat de o manieră acceptabilă. Cei mai mulți membri ai onoratului nostru corp pastoral nici nu știu despre ce a fost vorba la Minneapolis, insistând că acolo a fost predicată pentru prima oară în poporul nostru doctrina îndreptării prin credință.

Da, se pare că cei informați chiar vor să aștepte până la revenirea lui Hristos. Ei au ridicat un eșafodaj teologic în care solia neprihănirii lui Hristos “în legătură cu legea” nu are niciun loc.

Cheia acestei solii, ascunsă în doctrina sanctuarului, deschidea un orizont nou în pregătirea unui popor pentru revenirea lui Hristos. Solia descoperea locul locuinței lui Dumnezeu și așeza în fața poporului privilegiul enorm de a deveni locuințe pentru Duhul Sfânt.

Doar așa putea fi caracterul lui Hristos “desăvârșit reprodus în poporul Său” – condiție obligatorie pentru sigilare și toate binecuvântările finale rezultate din ea.

Dar teologii noștri preferă altă cale pentru permanenta păcătuire a poporului: Nu suntem ca Hristos, nu avem natura Lui, și prin urmare nu avem cum să trăim ca El. Vom trăi ca El doar la apariția Lui pe nori, când vom fi schimbați în nemurire.

Această poziție, împrumutată din creștinismul popular, face inutilă și chiar caraghioasă toată teologia sanctuarului, care a dat naștere acestui popor și este unica temelie a avertizărilor lui finale. Când crezi și predici că viața în neprihănire nu este posibilă decât la a doua venire, ce impact mai poți avea asupra valului de nelegiuire care înghite societatea și biserica? Dacă poporul contează pe îndreptare până la a doua venire, iar a doua venire este ținută departe tocmai de clauza cu “reproducerea în mod desăvârșit” a caracterului lui Hristos în sufletul omenesc, nu este normal să ne orientăm către cauze sociale, creștere, calitatea vieții și unitate – prioritățile noului drum trasat de Conferința Generală?

În 1888, Dumnezeu a pus în fața bisericii o ușă deschisă către Sfânta Sfințelor, locul unde natura umană și cea divină se unesc. Solii Îl prezentau pe Hristos ca deschizător al unui drum nou – Calea consacrată către desăvârșirea creștină – o taină ținută ascunsă timp de veacuri și a cărei împlinire era deja mult

întârziată. Universul aștepta cu înfrigurare să vadă “rodul” muncii sufletului lui Dumnezeu. Capul noii familii divino-umane fusese adus la desăvârșire, dar trupul lui Hristos continua să se complacă în banalitățile învățăturilor începătoare. Este de înțeleș urgența din glasul Duhului lui Dumnezeu:

“Dumnezeu a așezat înaintea voastră o ușă deschisă. Deschideți inima și mintea, și lăsați Soarele Neprihănirii să strălucească în sufletul vostru. Cât va mai dura până când cuvântul adevărului va căpăta greutate în ochii voștri? Cât va mai dura până când veți crede mărturiile Duhului lui Dumnezeu? Când va avea acces la inimile voastre adevărul pentru acest timp? Vreți să așteptați până la revenirea lui Hristos? Cât timp va mai permite Dumnezeu ca drumul să fie blocat? Eliberați calea Împăratului, vă implor, croiți cărări drepte pentru pașii Lui!” (The 1888 EGW Materials, 545).

Dacă ar fi știut răspunsul la asemenea întrebări, cu siguranță că sora White s-ar fi prăvălit într-o disperare fără margini. A trecut un secol, și generație după generație de responsabili ai bisericii refuză să pășească pe ușa deschisă înaintea noastră în 1888. Ei nici nu condamnă deschis ușa respectivă, dar nici nu pășesc pe ea. Se învârtesc în jurul ei, îi laudă promisiunile, îi apreciază meritele, dar nu pășesc pe ea și nici pe alții nu îi lasă să intre. Ei se declară susținători ai adevărului lui Dumnezeu, păzesc credința dată sfinților odată pentru totdeauna, dar sunt foarte reticenți în a accepta că există un produs numit “adevăr prezent.”

Dumnezeu a “permis” mai bine de un secol “ca drumul să fie blocat.” Problema este că noi citim foarte greșit acest “a permis,” ca și când ticăloșia s-a făcut cu aprobarea și sub supravegherea lui Dumnezeu. Cei care cunosc caracterul lui Dumnezeu și sunt familiarizați cu principiile Sale de guvernare sunt indignați de asemenea sugestii. Domnul vrea să spună aici că este exasperat de orbirea noastră, deși speră încă să poată folosi acest popor pentru avertizarea finală a lumii. El nu ne poate da brânci pe poarta deschisă, și nici nu este atât de grosolan încât să ne alunge din fața ei. Tot ce poate face este să aștepte și să spere, căci în joc se află credințioșia și autoritatea Sa.

Noi însă continuăm să ne dovedim nevrednici de încredere când sunt în joc interese majore. O să ne facem fața ca un cremene și o să riscăm să așteptăm până la a doua venire. De dragul corectitudinii politice și al aplauzelor teologilor falimentare ce aiuresc Babilonul cel mare.
